

TESTIMONI D'UNA JOVE CAPUTXINA

Vaig néixer a Bonanza (Nicaragua) el 1977 en el si d'una nombrosa família, sisena dels vuits fills del matrimoni Bartolo Romero i Blanca Larios.

De petita i joveneta vaig ser una de tantes altres noies de la meva edat; m'agradava la música, el ball, el cinema, el bàsquet.

Si hagués nascut una mica més tard, segurament m'hagués enganxat a Internet i penjada del mòbil, però en aquells anys el meu poble estava poc modernitzat.

M'agradava també participar en les activitats religioses, pròpies del meu entorn: les novenes, sobre tot la de Nadal, i les processons de la Mare del Diví Pastor. Sovint anava a Missa i feia la pregària del rosari.

La primera persona que em va parlar sobre la vida religiosa va ser la Sra. Luisa Salgado, en acabar la novena a la Mare del Diví Pastor. Jo, aleshores, tenia 12 anys.

En complir 13 anys vaig llegir un llibre sobre Sant Francesc i vaig recordar la conversa que havia mantingut amb la Sra. Luisa. I, així, començà en mi la idea de consagrar-me totalment al servei de Déu i dels germans.

Vaig parlar-ne amb els pares. No s'hi van oposar però em feren adonar de tot el que hauria de renunciar i que tant m'agradava: moda, música, ball, esport, cinema, etc.

Però jo ja estava decidida i el 1992, als 14 anys, vaig trucar a les portes del convent per a conèixer la vida de les germanes.

Abans d'ingressar van demanar-me l'autorització escrita del meu pare perquè era encara menor d'edat. Un 27 de febrer, diada del P. Josep Tous, fundador de la Congregació, els pares em van acompanyar al convent.

Com que els pares em coneixien molt bé no paraven de recordar-me tot el que trobaria a faltar... I no vaig trigar a donar-los la raó; l'endemà mateix de la meva entrada vaig demanar permís a les germanes per anar a casa a recollir l'aparell de música.

Poc a poc, vaig anar aprenent el sentit de la vida religiosa i em vaig fer meva la frase de l'Evangelí: "Doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu". Vaig adonar-me que no podia viure en dos mons al mateix temps.

El 1993 vaig passar a la residència d'aspirants de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor a El Rama i allà, amb una trentena de companyes, vaig cursar els estudis acadèmics, formació religiosa i vam compartir les primeres experiències apostòliques. Aquells anys van ser durs i van posar a prova la meva vocació. A causa de les catàstrofes naturals (huracans) que van destrossar els sembrats de la zona, tota la població d'El Rama es veié afectada per l'escassetat de queviures.

La prova fou superada amb optimisme i, lluny de tirar enrere, el 1995 vaig ser traslladada al convent de Managua per a continuar la meva etapa de formació religiosa i estudis acadèmics,

El 1996 vaig passar a estudiar a Guadalupe (Costa Rica) on hi vaig viure quatre anys, tot continuant la formació, la reflexió i treballant en l'apostolat de l'ensenyament dels infants i joves, carisma específic de l'Institut.

Vaig emetre els meus primers vots temporals de pobresa, castedat i obediència el 23 de novembre de 1999, festa de la Mare Remei Palos, primera religiosa i cofundadora de la Congregació.

Vaig retornar a casa de nou, a Managua, amb il·lusió i confiança i amb ganes de treballar i posar en pràctica els coneixements adquirits en els anys de formació. Vaig donar classes de religió durant dos anys en el col·legi “Mare del Diví Pastor”, de Managua. Ho recordo com una experiència inoblidable, sobretot, pel contacte amb els infants i joves.

El món és petit i la vida proporciona sorpreses. El 2001, aquesta germana Caputxina de la Mare del Diví Pastor, fou traslladada a l'Estat Espanyol per a començar una experiència nova en tots els aspectes de la vida: adaptació al país, a la llengua, a la cultura, a la Universitat, a tot. Aquí, a Catalunya, he continuat la meva formació.

En tot moment he procurat seguir l'exemple del P. Tous, vivint amb fe i confiança, sentint-me molt estimada per Maria, Mare del Diví Pastor.

L' 11 d'agost de 2007, festa de Santa Clara, a la Parròquia de Santa Teresita de Bonanza (Nicaragua), el meu poble, on vaig néixer a la vida, a la fe i on es va desvetllar la meva vocació al seguiment de Jesús a l'estil de Francesc i Clara, vaig ser consagrada per sempre al servei de Déu i dels germans com a Caputxina de la Mare del Diví Pastor. A lloança de Crist.